

[Udenrigsministeren]

Som det er blevet sagt, vil et delt Tyskland i et forenet Europa være lige så unaturligt og uønskeligt som et forenet Tyskland i et delt Europa. Et forenet Tyskland vil derfor ikke blot være et udtryk for folkenes selvbestemmelsesret. Det vil også indgå som et centralt og uomgængeligt element i opbygningen af det nye Europa, der for alvor kan bringe os ud af efterkrigstiden.

Foreningen af Tyskland har hurtigt fået sin egen dynamik, og det gør det endnu mere påtrængende, at vi forener alle kræfter for at skabe den rette sikkerhedsmæssige ramme, hvori såvel et forenet Tyskland som et forenet Europa kan fungere uden tab af stabilitet og uden tab af sikkerhed for nogen part.

De første skridt er som bekendt taget med møderne i det, man kalder 2 + 4-gruppen, dvs. møderne mellem repræsentanter for de to Tysklande og de fire sejrende magter fra anden verdenskrig: dem, der har ansvar, som det hedder, »for byen Berlin og Tyskland som et hele«.

Herigennem søges så de ydre aspekter af den tyske forening løst. Sandsynligvis sådan, at resultatet af møderækken kan blive præsenteret for et topmøde inden for rammerne af Den Europæiske Sikkerheds- og Samarbejdskonference senere på året.

Vi finder det i den forbindelse meget positivt, at det klart fra Forbundsrepublikkens side er blevet tilkendegivet, at der parallelt med denne 2 + 4-proces vil blive ført både tosidede og flersidede konsultationer om disse spørgsmål med Forbundsrepublikkens vestlige partnere, og vi har desuden sluttet fuldt og helt op om Polens ønske om at være med i 2 + 4-drøftelserne, når det drejer sig om grænsespørgsmålet. Der må ikke herske nogen som helst tvivl om, at Oder-Neisse-grænsen ligger fast, og bekræftelse heraf bør også indgå i det samlede resultat fra disse møder.

Hvordan et sådant resultat kommer til at se ud, er det for tidligt at spå om. Fra dansk side har vi sammen med vore allierede til stadighed peget på, at Tyskland er og forbliver NATO-medlem. Det udelukker ikke særlige arrangementer med hensyn til det nuværende DDR-område.

Vi er da alle klar over, at såfremt Sovjetunionen skulle føle sig isoleret i Europa og føle sin sikkerhed mindsket, undergraver vi den stabilitet, som er en af de bærende bjælker i den nye europæiske struktur. Det er derfor, at vi f.eks. ik-

ke stiller os fremmed over for tanken om, at der kan forblive sovjetiske styrker i DDR-området i en overgangsfase. Det afgørende må blot være, at et samlet Tyskland indgår i den samlede sikkerhedsmæssige struktur.

Og det har for så vidt ikke noget specielt med Tyskland at gøre. Gennem hele Europas historie har vi jo prøvet at skabe en vis magtbalance. Det lykkedes ikke altid, og når det ikke lykkedes, gik det galt.

I dag drejer det sig ikke længere så meget om at skabe balance som om at erkende vores fælles interesse i fælles sikkerhed. Og vi er i den lykkelige situation, at vi gennem de internationale organisationer, som voksede frem efter den anden verdenskrig, har en enestående mulighed for at sikre og befæste denne stabilitet.

Det er en opfattelse, som flere medlemmer af Warszawapagten faktisk også er nået frem til, og de ser derfor hellere et samlet Tyskland som en del af den vestlige alliance end et samlet Tyskland som enegænger. Og forhåbentlig vil også Sovjetunionen forlade sine tanker om et neutralt Tyskland, der efter vores opfattelse vil virke stik imod stabiliteten i Europa.

Men det er også klart, at vi må tage højde for den nye situation i Europa. Sikkerhed er jo mere end blot militær sikkerhed. Vi må tage højde for, at de politiske relationer vil få stadig større betydning, efterhånden som barriererne bliver brudt ned og resultaterne af nedrustningsforhandlingerne bliver ført ud i livet.

En struktur som NATO, der blev skabt for at imødekomme de sikkerhedsmæssige behov i 1950'erne, skal selvfølgelig indrette sig i takt med udviklingen. Og ændringer skal der givetvis til på en række områder. Men behovet for det transatlantiske samarbejde og de værdier, som det bygger på, er der fortsat.

Det er i særdeleshed vigtigt at holde fast på det nordamerikanske engagement i Europa. Vi skal ikke glemme det uvurderlige bidrag til europæisk sikkerhed, som dette engagement mere end nogen anden enkeltfaktor har ydet. Alliancen har spillet en aktiv og konstruktiv rolle i de forhandlinger om konventionel nedrustning i Europa, der foregår.

Det samme gælder forhandlingerne om de nye såkaldte tillids- og sikkerhedsskabende foranstaltninger. Et resultat af disse forhandlinger i løbet af i år vil være et afgørende bidrag til opbygningen af en ny sikkerhedspolitisk struktur i Europa.